

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **I. O.**, zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Praha 1, Žitná 45, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 9. 2005, č. j. 63 Az 29/2005 - 18,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2005, č. j. OAM-231/VL-20-04-2005, jímž byla jako zjevně nedůvodná zamítnuta podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) jeho žádost o udělení azylu na území ČR. Vyslovil přesvědčení, že důvody, které ve své žádosti uvedl, neměly vést žalovaného k zamítnutí jeho žádosti, neboť ze země původu byl nucen odejít z obavy před pronásledováním mafií. Vytýkal dále žalovanému absenci výroku o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu a výroku o nevztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Dále žalovanému vytýkal, že se jeho věci nezabýval odpovědně a svědomitě a dopustil se ještě celé řady dalších procesních pochybení při projednání jeho žádosti. Uvedl, že mafie v Kyrgyzstánu učinila jeho život zcela nesnesitelným, což mu znemožňuje se tam vrátit. Pokud jde o skutkové důvody odkázal na svůj žádost o udělení azylu v ČR, protokol

o pohovoru, který s ním byl proveden a ostatní spisový materiál vztahující se k předmětné žádosti. Navrhoval, aby soud s ohledem na skutečnost, že žalovaný v řízení o jeho žádosti porušil celou řadu zákonných předpisů, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě napadeným rozsudkem žalobu jako nedůvodnou zamítl, když dospěl k témuž závěru jako žalovaný, že žalobce neopustil Kyrgyzstán z důvodů pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání politických názorů, ani takové skutečnosti netvrdil. Opustil svou vlast z obav z možného jednání mafiánů, kteří jej hledali; sám se s nimi nedostal do osobního styku. O azyl požádal až poté, co mu bylo uděleno správní vyhoštění, takže podle krajského soudu dalším důvodem pro udělení azylu byla žalobcova snaha o další setrvání v České republice. Jím uplatněné důvody nejsou však podřaditelné pod žádný z důvodů pro udělení azylu, a proto byl správný závěr žalovaného, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Potíže se soukromými osobami, specifikované žalobcem, nespádají pod definici pronásledování podle uvedeného zákonného ustanovení. Za pronásledování by mohlo být v souvislosti s ohrožením soukromými osobami pokládáno leda odmítnutí veřejné moci poskytnout ochranu před tímto ohrožením, pokud by toto mělo typicky povahu šikany ze strany veřejné moci, což však v posuzovaném případě zjištěno nebylo. Krajský soud uzavřel, že žalovaný právem žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu zamítl. K námitkám žalobce o absenci výroku o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu a o vyhodnocení překážek vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona krajský soud vysvětlil, že při zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, je určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 téhož zákona. Tento důvod při postupu podle § 16 však zjišťován není (žadatel ani takové skutečnosti totiž netvrdí) a proto správní orgán nemůže posuzovat ani naplnění důvodů pro udělení azylu podle § 14. Nepříslušelo-li o relevantních důvodech pro udělení azylu rozhodovat správnímu orgánu, nemohla být tato skutečnost přezkoumávána soudem. Součástí rozhodnutí v takovém případě není ani posouzení neexistence překážek vycestování, a proto se ani touto námitkou žalobce soud nezabýval.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž vytýkal krajskému soudu, že se nezabýval hodnocením všech důkazů obsažených ve spise, nezkoumal ani námitky stěžovatele ve vztahu k porušení procesních pochybení žalovaným při vyřizování jeho žádosti, zejména porušení některých ustanovení správního řádu, které namítal v žalobě, tj. ust. § 3 odst. 3 a 4 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení a dále § 32 odst. 1, § 46, § 47 odst. 3 téhož zákona a § 12 zákona o azylu. Dále se nevypořádal s námitkou o absenci zamítavého výroku o udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a o nevztažení překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Nevypořádal se ani s námitkou, zda se správní orgán při svém rozhodování nedopustil procesních pochybení, když žádost stěžovatele jako zjevně nedůvodnou zamítl. Připomíná, že žalobce měl právo na tlumočení do svého mateřského jazyka a na překlad všech rozhodnutí do jazyka, kterému rozumí, tak aby byla zachována zákonnost a dána mu možnost řádně se bránit a náležitě využít všech opravných prostředků. Dovolával se proto důvod kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, neboť skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu, a dále se dovolával stížnostního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) téhož zákona, když má za to, že napadený rozsudek trpí nedostatkem důvodů,

což mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě a ve věci nařídil další projednání. Navrhuje též vyslovení odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 soudního řádu správního.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost jejího podání, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Uvádí, že stěžovatel v kasační stížnosti, v níž namítá, že předchozí řízení trpí vadou spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu a že napadený rozsudek soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, nic konkrétního ke zpochybnění správnosti závěru soudu o zamítnutí žaloby pro naplnění podmínek správním orgánem uplatněného v ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu neuvádí. Připomíná, že stěžovatel tu bez jakéhokoli upřesnění soudu vytýká, že vynechal hodnocení jakýchsi jiných důkazů obsažených ve správním spisu, či že vůbec nezkoumal, zda se správní orgán nedopustil procesních pochybení, když jeho žádost o udělení azylu zamítl, popř. – zcela v rozporu se skutečností – tvrdí, že „nedošlo k vyrovnaní se s námitkou o absenci (zamítavých) výroků o udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a o nevztahování překážky vycestování podle § 91 téhož zákona, aniž by dále osvětlil, co podle jeho názoru měl soud k přezkoumávanému rozhodnutí správního orgánu vyslovit (najít). Z podané kasační stížnosti správní orgán také nevyrozuměl, ke kterému řízení by měla směřovat vznesená námitka o právu na tlumočníka. Žalovaný označil kasační stížnost za vadnou, neboť v předkládaných námitkách k napadenému rozsudku je neurčitá a k jeho obsahu protikladná; podle správního orgánu v ní stěžovatel nevyjasnil, co vlastně a přesně k přezkoumání vydaného rozsudku ve své věci žádá. Navrhoval kasační stížnost odmítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas, stěžovatel napadá rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a je v tomto řízení zastoupen advokátkou.

Nejvyšší správní soud dále vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Neshledal

rovněž, že by kasační stížnost byla nepřijatelná ve smyslu § 104 s. ř. s. z důvodů uváděných žalovaným, naopak dospěl k závěru, že kasační stížnost v podobě jak byla podána, je soudem věcně projednatelná. Po přezkoumání věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že se stěžovatel dovolává důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a písm. d) s. ř. s. Podle citovaných ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu b) vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodů tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu se krajský soud stěžovatelem tvrzených pochybení při posuzování věci nedopustil.

Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu předně zjistil, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu dne 2. 2. 2005, v níž uvedl, že má kyrgyzskou státní příslušnost i národnost, vyznává islám, nebyl členem žádné politické strany a nikdy proti němu nebylo vedeno trestní stíhání. Zemi původu opustil v listopadu 2004, neboť měl strach z výhrůžek mafie. Od té doby pobýval v České republice, kde mu bylo policií předáno rozhodnutí o správním vyhoštění. O azyl požádal proto, že nemá platné doklady pro pobyt v ČR a do Kyrgystánu se nemůže vrátit z obavy před mafií. Tytéž skutečnosti zopakoval pak stěžovatel též ve vlastnoručně psaném prohlášení. Při pohovoru, který s ním byl veden dne 10. 2. 2005 v jazyce ruském za účasti tlumočníka uvedl, že v Kyrgystánu pracoval v pohřebním ústavu jako řidič a převážel mrtvá těla též do márnice. V roce 2003 se dozvěděl od svého kamaráda, který pracoval na pitevně v márnici, že vedení márnice obchoduje s mrtvými těly nezvěstných osob. Údajně je prodává do Německa. Vedoucí márnice si v průběhu tohoto roku stěžovatele zavolaal a sdělil mu, že přivezl „nějakého mafiána“. Od kamaráda se posléze dozvěděl, že jedno z mrtvých těl, které se mělo prodat do zahraničí, patřilo osobě, která byla v příbuzenském vztahu s mafiány. Ti když se dozvěděli, že zemřelý měl být prodán do zahraničí, hledali viníka a stěžovatel se domnívá, že vedení márnice označilo jeho. Od kamaráda se pak dozvěděl, že mafiáni ho viní z účasti na prodeji mrtvých těl do zahraničí a proto odešel z města, kde bydlel a přestěhoval se s manželkou k příbuzným. V roce 2003 nijak tuto skutečnost neřešil, neoznámil ji na policii a neobvinil vedení márnice z uvedeného činu. Mafiáni ho pak údajně v místě jeho původního bydliště hledali. Později na ně podal stížnost a policie k domu jeho rodičů postavila hlídku. Po několika dnech byla hlídka odvolána s tím, že představitel policie sdělil ústně stěžovateli, že mafiány našli a věc je ukončena. Protože ho následně údajně u rodičů hledali nějakí lidé, usoudil, že policie věc řádně zřejmě nevyšetřila – usuzoval též na její možné podplacení. Situaci dále neřešil, na jiné státní orgány se o pomoc neobrátil a vycestoval společně s manželkou do zahraničí.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělení, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě,

jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu přitom stanoví, že žádost o udělení azylu se zamítne jako zjevně nedůvodná, pokud stěžovatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.

Porovnáním důvodů, které stěžovatel uvedl ve své žádosti o udělení azylu a následném pohovoru, který s ním byl správním orgánem proveden, s podmínkami pro udělení azylu podle citovaného ustanovení § 12 zákona o azylu a možností správního orgánu žádost zamítnout ve smyslu § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona, je zřejmé, že správní orgán nepochybil, pokud při vyřizování stěžovatelovy žádosti shledal důvod pro její zamítnutí jako zjevně nedůvodné. Bylo totiž nepochybně zjištěno, že stěžovatel žádá o udělení azylu z důvodů, které nejsou vymezeny zákonem o azylu, a tudíž z důvodů, pro které azyl udělit nelze. Netvrdil totiž, že by v zemi původu byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů. Jeho důvody nelze podřadit důvodům taxativně vymezeným v ustanovení § 12, pro něž lze azyl udělit.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na svou ustálenou rozhodovací praxi a připomíná, že podstatnou a smyslem azylového řízení je udělit azyl pouze v případě pronásledování z důvodů výše již uvedených. Azylové zákonodárství České republiky přitom, a to v kontextu právních úprav azylového řízení v jiných demokratických evropských zemích, tak vnímá právo na azyl jako právo na nezbytnou ochranu před výše uvedenými jevy, což však stěžovatel v řízení vůbec netvrdil.

Pokud stěžovatel namítal, že se žalovaný při vyřizování jeho žádosti dopustil vad, na něž pamatuje ustanovení § 103 odst. 1 pod písm. b), pro něž měl krajský soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit, pak Nejvyšší správní soud takové pochybení neshledal. Naopak dospěl k závěru, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu jsou správně posouzeny rozhodující faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů, přičemž krajský soud správně posoudil, že skutkový stav byl žalovaným správním orgánem zjištěn úplně a přesně, důkazy, které si správní orgán opatřil byly úplně a byly vyhodnoceny v kontextu platné právní úpravy. Nejvyšší správní soud se přitom ztotožňuje s právním posouzením věci provedeným žalovaným a potažmo i krajským soudem. V provedeném řízení bylo totiž nepochybně prokázáno, že stěžovatelovy potíže v zemi původu s důvody zákona o azylu vůbec nesouvisely, jednalo se o obavu z pronásledování ze strany soukromých osob, přičemž nebyla ani shledána (ostatně ani tvrzena) účast státních orgánů na potížích stěžovatele. Opakovaně bylo již Nejvyšším správním soudem judikováno, že potíže se soukromými osobami v zemi původu nelze bez dalšího pokládat za pronásledování ve smyslu azylového zákona. Mohly by se jimi za určitých okolností stát tehdy, pokud by došlo k odmítnutí veřejné moci poskytnout ochranu před tímto ohrožením, přičemž toto odmítnutí by mělo typicky povahu šikany ze strany veřejné moci pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Tak tomu však v projednávané věci nebylo, neboť stěžovatel sám uvedl, že pokud se se svými potížemi obrátil na policii, ta jim poskytla pomoc, dokonce hlídkovala před jejich domem po dobu jednoho týdne. Tvrzení stěžovatele, že policejní dohled u jejich domu byl ukončen proto, že policie byla mafií podplacena, aniž by byl případ dořešen, se za situace, kdy se stěžovatel

s touto skutečností neobrátil na nadřízené policejní či jiné státní orgány, stává pouhou domněnkou, přičemž zejména nutno zdůraznit, že je samo o sobě nelze považovat za pronásledování či za účast státních orgánů na problémech stěžovatele z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Stěžovatel ve své výpovědi se nezmínil o žádné skutečnosti, která by s tímto zákonným ustanovením jakoukoliv souvislost. Závěr správního orgánu o tom, že stěžovateli nelze udělit azyl, protože nepocituje odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, je ještě posílen skutečností, že nepodal žádost o udělení azylu ihned po příjezdu do České republiky, ale až v okamžiku, kdy neměl platné doklady pro pobyt zde a kdy mu bylo uděleno správní vyhoštění (policejní protokol o tom je součástí spisového materiálu stěžovatele). Takové pohnutky, jako snaha o další setrvání v ČR za pomoci azylu u cizince, který nemá platné doklady k pobytu, nelze podřadit zákonným důvodům pro udělení azylu.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stížnostní důvod uplatnění stěžovatelem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pro který měl krajský soud zrušit napadené rozhodnutí žalovaného, nebyl shledán opodstatněným.

K dalšímu stížnostnímu důvodu, tj. nepřezkoumatelnosti, kterou stěžovatel spatřuje v nedostatku důvodů rozhodnutí ve vztahu k absenci výroků o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu a o vyhodnocení překážky vycestování podle § 91 téhož zákona, Nejvyšší správní soud dodává, že mu nezbývá než se zcela ztotožnit s tím, jak se s touto otázkou vypořádal v odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud v Ostravě. Neprováděl-li totiž správní orgán dokazování o přítomnosti důvodů azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, neboť vycházel z toho, že stěžovatel v žádosti neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování ze zákonem vymezených důvodů, pak by jeho eventuelní výrok podle § 14 zákona o azylu, byl v posuzované věci výrokem nadbytečným. Podle tohoto ustanovení lze totiž v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů, avšak jen za situace, jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro jeho udělení podle § 12. Totéž pak lze konstatovat i k závěrům krajského soudu ve vztahu k absenci výroku o překážce vycestování. Ten totiž přináleží jen k výroku o neudělení či odnětí azylu, nikoliv k výroku, jímž byla žádost o jeho udělení jako zjevně nedůvodná zamítnuta. Krajský soud se s touto otázkou v odůvodnění svého rozhodnutí náležitě vypořádal a nelze mu proto v tomto směru vytýkat nedostatek odůvodnění rozhodnutí.

Ani tato námitka stěžovatele nebyla tudíž shledána důvodnou.

Konečně pak zbývá uvést k námitce stěžovatele spočívající v tom, že bylo jeho právem, aby řízení bylo vedeno v jeho mateřském jazyce, eventuálně jazyce kterému rozumí, že soudní řád správní neupravuje způsob, jakým má soud komunikovat s účastníkem řízení, jehož mateřský jazyk je jiný než jazyk český. Na takové situace je nicméně pamatováno v § 64 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně též ustanovení první a třetí části občanského soudního řádu. Podle § 18 odst. 1 o. s. ř., v němž se promítá článek 37 Listiny základních práv a svobod, mají účastníci v řízení rovné postavení a právo jednat před soudem ve své mateřštině; soud je povinen zajistit jim stejné možnosti k uplatnění jejich práv. Podle odst. 2 téhož ustanovení pak účastníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk soud ustanoví tlumočníka, jakmile taková potřeba vyjde najevo. V projednávané věci stěžovatel podal žalobu sepsanou v českém jazyce, v níž reagoval na rozhodnutí žalovaného rovněž napsaném v českém jazyce, takže krajskému soudu nemohla vyvstat pochybnost,

že je schopen v tomto jazyce komunikovat. Nevyšla tudíž najevo potřeba ustanovit pro řízení před soudem stěžovateli tlumočníka, či provádět překlady písemností. Nejvyšší správní soud má proto za to, že stěžovatel nebyl v průběhu řízení ani v tomto směru nikterak znevýhodněn, nehledě k tomu, že v řízení před krajským soudem o ustanovení tlumočníka ani nepožádal.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že důvod uvedený v kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl prokázán, a proto Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu